

CON ONG

tuần báo trào phúng đời lập

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CH-BCI

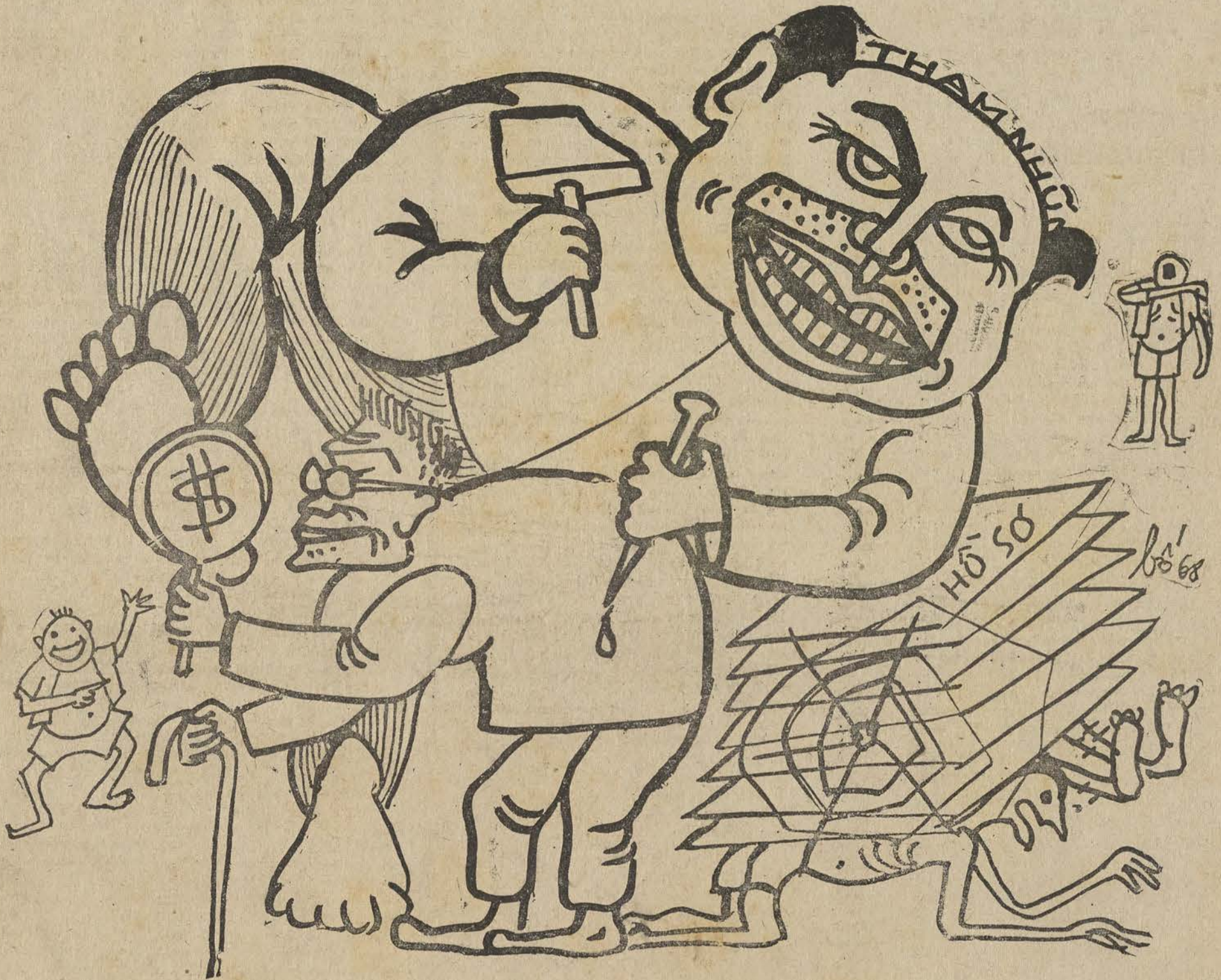
Số 33

10 tờ

Tuần lễ từ 9-8 đến 16-8-1968

Chủ nhiệm kiêm đầu bếp: MINH VÕ

CỬA TIỆM: 101 VÕ TÁNH SAIGON O ỒNG NÓI: 91.905

sứ mạng châm chích của Con Ong

Hôm nay, Con Ong đã chích được cả thầy trên ba chục phát. Một tờ báo trào phúng ở cái đất này mà ra được tới số 33 kể là một kỳ công.

Trên ba chục số báo châm chích lung tung, từ Tổng Thống anh minh của Giao Chỉ ta, tới Rôn-Sông hoàng-đế.

Phản ứng của độc-giả đối với Con Ong thật là đặc biệt. Có điều chắc là du yêu hay ghét, Con Ong đã được đón tiếp nồng nhiệt. Kẻ yêu thì khoái như điên, vì Con Ong đã chích họ những kẻ độc giả muốn chích. Mà không cần vòi đê chích.

Những kẻ ghét Con Ong cũng chẳng phải ít. Kẻ ghét nhất là dân dớp hít, cùng họ hàng và phe nhóm của y. Dân ghét thứ nhì là các chính khựa. Tất

nhiên, chính quyền chẳng ưa gì Con Ong. Vì cái đức tính cao đẹp của các nhân viên nhà nước là chỉ ưa những lời bốc thơm, chẳng ưa bị châm chích. Còn cái đức tính cao đẹp của Con Ong, cái nghề của Ong là phải châm chích. Càng chích nhiều càng hay. Làm thân Ong mà lướt chích, thì đó là thứ Ong... lại cái!

Dù được yêu, hay bị ghét, thì sự hiện diện của Con Ong trên một năm nay cũng là một sự kiện đặc biệt. Trước hết, nó chứng tỏ tại miền Nam Việt Nam này, ít nhất cũng có một chút tự do. Ta có quyền thách thức với miền Bắc đăm có mặt tờ báo châm chích như Con Ong. Đó là một hã h diện chung.

Cái hãnh diện riêng của Con

Ong là châm chích vì «sứ mạng», chứ không làm công cụ cho đũa nào hết. Trong khi châm chích, tất nhiên có nhiều cá nhân bị chạm nọc. Có người bị đổ oan, hay thắm nọc quá đau. Nhưng làm sao được. Đó là cái «luật trào phúng». Ngòi bút trào phúng bao giờ cũng phải «khôi hài hóa» sự việc. Và các ông to bà lớn vốn tưởng mình sinh ra để cho đời quy lụy, nay bị «khôi hài hóa», tất nhiên khó chịu. Nhưng chẳng hề gì, lâu rồi quen đi, và nếu biết sửa chữa, thì đó là cái công của Con Ong.

Có nhiều người thắc mắc tại sao Con Ong không từ mọi ai ca, châm chích tuốt tuốt từ thẳng cơ sở đi đến các «phương diện quốc gia», từ cổ đạo đến nhà

sư. Phải chăng Con Ong định phá hoại, hạ bệ tất cả những giá trị vốn được xã hội kính trọng?

Thưa rằng, làm thử thế là một hình thức xây dựng tích cực nhất, để xã hội mỗi ngày một tốt đẹp hơn.

Những cái Con Ong đã phá là cái mọi người muốn đã phá. Như vậy Con Ong đã góp phần làm cho xã hội sạch sẽ hơn.

Tệ đoan của xã hội chẳng khác gì những cái ung nhọt trong thân thể người ta. Mũi chích của Con Ong chích là những liều thuốc pè-ni-xi-lin. Tất nhiên, kẻ nào không chịu được trụ sinh, thì có quyền lăn đùng ra mà chết.

attention pickpockets

Đất Saigon mới này sinh một kỳ quan. Khách đến viếng sở thú đứng chờ mua vé đều thấy một tấm bảng nhỏ với hàng chữ thật mềm mại: "Attention Pickpockets". Dân Việt Nam xưa nay vẫn ngỡ là chỉ tại Thủ đô Ma-ni của nước Phi Luật Tân anh em mới được độc quyền treo những bảng như thế, chứ có ai để đầu ngày nay. Thủ đô của Việt Nam Cộng Hoà cũng tiến triển không kém nhất quyết làm sao cho bằng người. Phải chăng đó là một điểm son của nền ngoại giao nước ta? Hẳn là như vậy rồi. Thế mà vẫn có đũa thối mồm bảo nền ngoại giao xứ ta là ù lì, là bê bối, là chả tiến thêm được bước nào cả. ù lì, bê bối làm sao được khi các đảng ngoại giao của chúng ta đang cố gắng du nhập những điều hay, điều tốt về cho đất nước, chẳng hạn như đem tấm bảng kia từ mái bên trời Phi về tô điểm cho Hòn ngọc Viễn Đông. Phải làm!

Hoan nghênh việc treo những tấm bảng như thế, nhưng treo ở sở thú không thì chưa đủ đâu đấy! Chúng ta nên đặt làm thật nhiều và bắt cứ một chỗ nào người ngoại quốc ra lui tới, Sĩ nách Ba, tiệm đớp hít, rạp xi-nê, bến tàu, chùa chiền, lăng tẩm v.v... chúng ta đều treo vòng chữ "Attention Pickpockets" để người ngoài lấy làm một sự cảm phục các đảng móc túi của xứ ta và cũng sẽ để cho họ, khi đến một nơi có đông người bản xứ, tay giữ chặt lấy túi, mắt lơ lơ nhìn cái đám dân da vàng thấp bé đứng quanh mà bụng thầm nghĩ: "coi chừng những thằng ăn cắp".

Ôi đau thương! Ôi thâm tâm! Cảnh sát đâu? Chính quyền đâu? Pháp trị ở cái khổ nào mà để trộm cắp hoành hành dữ vậy? Có phải rằng đời bọn đầu trộm đuôi cướp, lời chúng ra tòa, tặng chúng vài tháng Chí Hòa, hay cùng lắm, mấy năm còn đả là đã có thể tự hào đem công lý soi sáng cho toàn dân chăng?

Ngày xưa, khi bọn Nhật đã man bắt dân ta trông đây thay cho gạo làm hàng triệu người dân miền Bắc chết đói, dân chúng đổ xô về các thành thị tìm ăn. Mà muốn tìm một việc làm để kiếm cơm đâu có phải là dễ đối với số dân quê đó. Thế nên một số đã đánh liều đi ăn cắp. Cũng chỉ vì đói thôi! Vậy mà lũ con cháu thân Thái Dương đâu có tha những con người khốn khổ đó. Ăn cắp mà bị bắt quả tang thì sẽ được lính Nhật vạ cho gậy tay hay phải mang tật suốt đời sau một trận đòn tàn bạo. Nhưng cũng vì thế mà thời gian quân Nhật còn ở VN, nạn trộm đã giảm đi rất nhiều.

Còn bây giờ, dân ta nghèo, vẫn nghèo nhưng không nghèo đến nỗi không có được một bát cơm mà ăn. Thế thì các nhà đạo đức dưng có biện hộ cho bọn trộm cướp nữa nhá. Những lý luận như: "chả nên phạt chúng làm chi. Chúng có nghèo khổ thì mới đi ăn cắp chứ" hoặc "Đừng nên kết án họ nếu ta không đặt mình vào hoàn cảnh sống của họ" ... mà quý vị vẫn hay dùng, hiện nay hết xài được rồi. Bây giờ chỉ còn những bọn lợi bất, muốn hưởng thụ nhiều mà không phải đổ mồ hôi thì mới đi ăn trộm ăn cướp

thời. Đối với những phần tử cướp giết, trộm xe hiện nay dương hoành hành, coi cảnh sát không có ký lô nào, biện pháp độc nhất dành cho chúng là không bắt chúng ở tù làm gì cả.

Cứ ra một thông cáo có tính cách của một tối hậu thư gửi cho bọn trộm cướp. Rằng kể từ nay kẻ nào vẫn tiếp tục con đường cũ thì sẽ chịu tất cả mọi hình phạt dành cho tội lỗi mình đã phạm. Sau đó hề bắt được quả tang một vụ phạm pháp nào thì kẻ trộm đó sẽ được nhà nước mượn bút một bàn tay và được tự do tức khắc.

Cứ có chừng một chục bàn tay được nhà nước giữ hộ là nạn trộm cướp sẽ dương nhiên chấm dứt. Chắc chắn là vậy rồi. Không tìm cứ thử mà coi. Cai trị một nước đang loạn mà không dùng biện pháp mạnh thì đâu có được. Thà mang tiếng là đã man tàn bạo trong một thời gian mà tẩy sạch được những mụn ghẻ của thành phố, của Quốc Gia còn hơn là tiếp tục áp dụng chính sách nhân đạo hiện nay mà để cho hàng ngày trên bao người ta đọc thấy những cột nhân tin: "Hậu tạ 10.000đ cho ai đem chiếc xe số máy... số sườn... đến... cam đoan không làm khó dễ" hay thậm chí hơn là mấy câu như: "Lạy các thủ vô xé, xin ngài thương con và cho con lại chiếc xe Honda mà ngài đã mượn tạm của con hôm qua. Con sẽ xin đền ơn ngài...". và dân chúng vẫn phải sống trong tình trạng pháp phùng lo sợ vì nạn trộm cướp gia tăng.

Diệt được bọn trộm cướp sẽ là một kỳ công của chính phủ và sẽ làm đẹp mặt cho cái đất nước đã chịu nhiều tai tiếng này. Kỳ công ấy sẽ khiến người ngoại quốc đến nước ta thấy thán phục những thành quả tốt đẹp mà chúng ta đã tạo dựng được và với cảm nghĩ tốt đẹp ấy, khi về quê nhà, họ sẽ tự nhiên nói hay cho chúng ta. Công việc ngoại giao đâu có phải chỉ nằm trong những tòa đại sứ mà chúng ta đặt tại nước ngoài. Người ngoại quốc họ cũng khôn lắm chứ. Họ biết là mình đến nước họ thì bao giờ lại chả nói toàn những cái tốt của nước mình. Vì thế họ ít khi thấy những gì mình nói làm. Bây giờ mình làm ngược lại, tức là quét dọn, sửa sang bộ mặt đất nước mình cho thật sạch, thật thơm đã rồi mới dân ở những nước xưa nay không thêm đề ý đến chúng ta tới quan sát chơi. Cứ để họ tự do la cà khắp mọi hang cùng ngõ hẻm, xem xét lối sống của dân chúng.

Nếu từ hôm đến tới ngày đi, họ thấy được tình thần kỷ luật của dân ta và nếp sống yên vui ở khắp nơi thì đây đã là một cách tuyên truyền hữu hiệu nhất, bởi vì chính những người dân nước đó nói với đồng bào của họ làm gì họ chả tin.

Trở lại với dòng chữ "Attention Pickpockets", chúng ta đặt vấn đề cấp bách nêu trên với những người có thẩm quyền và chờ đợi các biện pháp thích hợp. Cấp bách là vì người ta đã để trộm cướp lộng hành quá mức rồi, dân lành đã quá khổ sở vì bọn chúng, và người ngoại quốc đã có thành kiến không hay về dân Việt Nam qua một thiếu sót lưu manh đó.

Ngày nào chưa trừ được cái nạn ăn trộm và cướp bóc ở cái xứ này thì ngày ấy đừng hòng nói đến trật tự, pháp trị làm gì cho mất công.

THẮNG VŨ

Kính chào bạn đọc.

Tác giả Giao chỉ For Rent, sau tám ngày vi vớt ở Đông Kinh và Hưng Cảng, đã "hồi loạn". Coi như "hồi loạn" đi. Vì tác giả từng làm vua ở Nhật ... ba phút. Xin thưa ngày: tác giả đi dài mà phòng đất của nhà hàng cơm tàu nó lại viết cái chữ The King (hoàng đế) bên phía dân ông. Vậy cứ đi dài là vua khỏi cần mưu bá đồ vương cái con mẹ gì cả. Tác giả về nhà, khi hậu không tốt ề ầm mình rống. Lại gặp dịp nhà đèn chơi cái trò cúp điện. Do lẽ đó, tuần báo Con Ong ra chậm một số này. Tiện đây cũng xin lưu ý cùng bạn đọc rằng, từ số Con Ong này, vì tình trạng sức khoẻ bị đe dọa, vì thấy ông bạn ông Thanh Nam viết nhiều quá ời ra hàng lít máu phật vào nằm ở bệnh viện Saint Paul. Thương Sinh tạm trả chức chủ bút Con Ong, cho ông Minh Vũ một thời gianặng "điều chỉnh" lại hai lá phổi đã có dịp bị quét hắc ín, làm chủ bút thật là vất vả chán lắm tay bần. Lơ lơ mơ có châu vác chiếu hùa tòa thì bỏ bỏ bụi con nit và má chùng. A lè háp. Thương Sinh rét run. Xướng tnh thần là cái chắc Thời thế này viết lách ngưng ngưng, xét ra, chẳng ăn cái giải rút gì. Mong bạn đọc lượng tình tha thứ nếu như cái sự Giao Chỉ For Rent nó có hết hung hăng cái đít con cá cuống.

Bái lạy
T. S.

Cuộc thề của đại hội đêm không ngủ ở chuồng chó mảnh liệt như một cuộc vận động cách mạng, như một cuộc vận động tranh cử, như một cuộc bỏ phiếu chọn người đi giải độc ở quốc hội. Hay vì von nôm na hơn như một cuộc tranh cử của loài cá thồn bơn. Ngoại sự Giao Chỉ sẽ ghi chép cái cảnh tượng bi hùng tráng này Người ta hy vọng, rồi đây, khi ra màn việc nhà nước ở cái chỗ để đớp hít, các viên chức sẽ thề trước vong linh tổ quốc:

— Con mà ăn cắp, cả nhà con chết học máu mồm.
— Con mà ăn hối lộ, bố con chết rồi sẽ sống dậy để chết nữa.

— Đưa náo lạm dụng công xa là đưa ấy chạy xé VN, VA, VB bằng máu của gia đình nó.

Đôi khi, sự thề trở nên định dân và tích cực:

— Đ.m. đưa nào tham nhũng.
— Mà bố đưa nào thăng tôi mà dùng xe nhà nước chở vợ đi đánh bạc, chở con đi coi xi-nê ma cô sông, vân vân và vân vân... Một thời đại nào đó, con người cần trở về với bản chất thật của mình. Thế thốt lại là bản chất của người Giao Chỉ thuần túy. Rất dân tộc tính. Tác giả sẽ bàn tới trong dịp khác. Bây giờ, chúng ta hãy trở về đêm không ngủ của xã hội chuồng chó

— Thừa các đồng chí thân mến,
Cô Thập Thành vừa vén miệng la vừa lác cái chuồng cầ lem.

— Chúng ta thề như vậy là quá đủ rồi.

Một người phản đối:

— Đêm còn dài, không kéo dài cái sự thề ra thì biết làm gì cho hết.

Một người a dua:

— Đúng vậy. Lương viện quốc hội bàn một vấn đề bằng cái lá da mà kéo dài cả tuần, hưởng chỉ chi một vấn đề chống Cộng trong 12 tiếng không ngủ, không gãi. Đây, quy chế báo chí đã biểu quyết xong chưa? Kéo dài ra cho nó hết nhiệm kỳ chứ.

Bỗng tự nhiên đèn đóm tắt. Đèn đóm Giao Chỉ dao này chơi ú tim mí lý khách hàng. Có một tí. Rồi tắt. Vài tiếng sau lại có một tí. Nhà đèn đã chơi cái kiểu xón ra. Quốc hội họp bằng nến. Tòa án xử bằng đèn cây. Dự luận cho rằng bọn nhà đèn đã chủ trương phát triển kỹ nghệ... đèn cây. Mỗi tuần cúp điện lia lịa, ba Tàu Chợ Lớn đã thu về hàng trăm triệu đèn cây. Tiền này, nghe nói, ba Tàu thí cho có hồn một khoản. Do đó, đèn đóm hết sức bê bối. Cơ sự này, để chứng minh mình bị oan uổng, điện lực tự chấp bu trở xuống đến phải tới Lăng Ông mà thề mắt:

— Đ.m. đưa nào cổ tình bê bối để đèn đóm tắt hoài.

— Tiên sư cha thằng tôi mà bắt tài để đèn đóm cúp lia lịa.

Nhưng đó là chuyện dự tri khoa học. Thằng nào dám thề ở Lăng Ông. Học bố nó máu mồm là cái chắc. Đang sáng trưng cảnh tượng lịch sử, bỗng bị tối thui như cái sự đời, cô Thập Thành cay cú lắm. Khi người ta cay cú, người ta thích hài hước. Nếu không hài hước nổi, người ta sẽ mặc sơ mi gỗ vì điên làm liều, chứi vung tí mạt. Vậy thì, trang quốc mẫu Thập Thành mới hết thiệt bị:

— Ai có nhiều răng vàng xường danh lên coi cái nào?

Một lâu đài âm thanh đá:

— Tôi có bảy chiếc răng vàng

— Em có ba cái rưỡi.

— Tôi có bốn cái.

— Răng hàm bọc vàng được không?

— Được.

Cô Thập Thành lác chuồng cầ lem:

phóng sự
sống sượng

thương sinh

— Tốt tốt. Đủ rồi. Chúng ta sẽ có điện ngay lập tức. Chúng ta cần ông Bộ Trưởng đèn dóm nữa. Chỉ em có răng vàng hãy tập trung một chỗ, đứng cao lên và nghe hết răng ra. (hề là có ánh sáng gấp. Chúng ta nhất định chơi ông Bộ Trưởng đèn dóm. Để xem ông ta dai phóng tới độ nào. Mẹ kiếp, cái gì cũng đổ và cho chiến tranh. Nay mai sẽ cầu điện từ Hoa Thịnh Đốn sang là vừa. Viện trợ ẽ hề mà không làm nổi điện sáng đều hòa thì nên từ chức đi !

Những người có răng vàng đã tập trung một chỗ. Một, hai, ba... Cả làng nghe răng. Ánh sáng ngập chướng chó. Chủ tịch Hội Đười Ươi khen rớt rít :

— Ôi, tuyệt vời. Nếu như tôi biết răng vàng có thể thay thế được quý vị kỹ sư điện lực Giao Chỉ dù là răng vàng đầy bựa, tôi đã vận động các ông dân biểu, nghị sĩ c răng vàng tới «chạy máy in» giùm tôi. Thì đầu đến nói t ăn báo Con Ong phải nghĩ mất một số. Hồi những người có răng vàng ! Chúng ta sẽ thách thức cuộc cúp điện triều miên của điện lực Giao Chỉ. Tuy thế đề to lòng cao thượng, chúng ta hãy sẵn sàng hi hi cho có hồn môn tiền sai điện mỗi tháng. Nhân danh chủ tịch hội Đười Ươi, tôi sẽ ăn từa đủ với tui đến đêm Giao Chỉ. Tôi chờ đợi cụ bộ lão Nguyễn Bá Lương đây. Nếu cụ không dám vì hai triệu dân Sài Gòn tranh đấu cho khí đèn sáng rực, phồn phật, tôi sẽ tranh đấu. (Xin lỗi, tại nhà Sấm Ba Đạt có máy khí đèn tiếng nên cụ Lương không hề được hưởng cảnh cúp điện khí chàng ?) Tôi sẽ đi bịt cả hàm răng vàng để tranh đấu. Hừ, những người khôn khéo khôn lẹn vì tai nạn cúp điện, hãy rủ nhau đi bịt răng vàng gáp.

Ông chủ tịch Hội Tư Xuất cười hi hi :

— Phải lắm răng vàng sẽ thay thế nhà máy biến điện. Chúng ta nên trở về thời ăn lóng ở lỗ. Thời này

không có kỹ sư bựa, các cụ ạ ! Mình tưởng cuộc đời bên ngoài nhờ có điện mới coi được xi nê ma có sống nên đại đột xuất khỏi nhà dồng. Biết vậy ở đó vừa tu vừa tưởng tượng vừa bắt bớ mí lý «chị năm» hay «xúc lộ» cho xong.

Lời nói làm lý bi đát của nhà tu xuất Phạm Tự Ro khiến ông chủ tịch Hội Cựu Chân Tu Chùa Một Cột Trần Quang Hòa cảm khái :

— Cứ đèn cây tranh tới tranh sáng rờ rẫm các phật tử sồn sồn lại dắc sách Đền nề ông rục rở, khó gỡ gạc quá, các cụ ạ ?

Ông tân chủ tịch Hội Cựu Ma Cà Bông Hà Nội nói :

— Bây giờ các ông mới biết gỡ gạc cần có sự toa rập của bóng tối à ?

Nhà báo Phong Ngựa vừa đi Nhật về (Lưu ý ban đọc : Phong Ngựa, Hồ Lô, Ma Cao vẫn vẫn chỉ là những cái tên trong phóng sự. Nhân chuyến du lịch phước thiện qua Nhật, những cái tên này đã thành nhân vật thật 100 phần đầu. Phong Ngựa nay là Thanh Thương Hoàng (Chính Luận), Hồ Lô là Hồ Nam (Sóng) Ma Cao là Đạm Phong (Quyết Tiến) và nhà đại diện Lê Hoàng Hoa mang cái tên đạo diễn Hoa Liễu !) là cá lạc để ngay :

— Bên Nhật không có cúp điện, dù chỉ cúp nửa phút đồng hồ. Khách sạn bánh chỉ có thang máy và không thêm có thang thượng. Nếu tắt điện như ở Giao Chỉ, mỗi ngày, ít nhất cũng hàng ngàn thang chết. Thế ở xứ ta, cúp điện lia lịa vẫn dèch chết ngơ nào. Nước ta phải thường dèch chịu nỗi. Dân tộc ta anh dũng ở cái chỗ không chết vì điện. Cúp điện là dịp để chúng ta biểu diễn võ miệng, thực tập sinh ngữ Trung Cộng, Congo.

Tôi xin phép đại hội, yêu cầu nhà văn Hồ Lô cho một câu văn chương bay bướm.

Nhà văn Hồ Lô háng giọng. Rồi phọt một câu đề ghi vào văn học sử và điện lực sử :

— Tôi hành điện vì nước tôi có bốn nghìn năm văn hiến. Tôi còn hành điện vì nước tôi có nhiều máy điện viện trợ và các kỹ sư điện không có tài bằng những chiếc răng vàng đầy bựa của chị em chường chó. Nhưng điều làm tôi hành điện nhất là sự cúp điện triều miên của các ông ta nhà đèn !

Tác giả Giao Chỉ For Rent không thể ngờ được rằng nhà văn Hồ Lô lại dư nước miếng nhả ra câu văn ca ngợi kỹ sư điện lực Giao Chỉ hay đến thế. Vì cái tài của kỹ sư nhà đèn với những chiếc răng vàng đầy bựa thì văn chương tới quá, văn chương dư sức thay roi vọt quất vào mặt lũ tắc trách, bẻ bối, coi quyền lợi dân chúng không ra cái chó gì cả. Văn chương này thuộc loại văn chương sống sượng. Theo ông Chu Tử, chủ nhiệm đại nhật báo Sóng, người vừa viết «tả oán thư» cho thủ tướng Trần văn Hương đề xin tha cho báo Sóng làm phúc vì ông Chu Tử đã tỏ ra ân hận, thì, chính văn chương sống sượng của bài tường thuật đã giết báo ông ta sau khi đã làm cho báo của ông ta bán chạy nhất nhì Giao Chỉ. Kể chủ trương văn chương sống sượng, tác giả những bài Áo Thả Vịt sống sượng nhất thế giới lên án văn chương sống sượng ! Để hiểu lắm, vì bài ấy của thợ viết báo Sóng chứ không phải của ông Kha Trấn Ác. (Đọc Phú De Giao Chỉ số này)

Ấy văn chương sống sượng nó ghê lắm, nguy hiểm lắm, nó làm cụ Trần Tế Xương bất tử. Nhưng nó dễ đưa những kẻ chủ trương vào sơ mi Tô Bia. Mặc dù vậy, tác giả Giao Chỉ For Rent dám cam đoan với ban đọc rằng thì là nếu Con Ong bị đóng cửa, bị truy tố ra tòa án, chủ nhiệm kiêm chủ bút Minh Võ sẽ không khổ sở tới cái độ viết «tả oán thư» và chạy chọt náo nức. Đóng cửa thì đóng. Hết tiền đi ăn cắp nuôi vợ con. Nhất định không lay lục dù có bị đóng cửa oan uổng. Cái sự mang tranh đấu nó đi ô tô bương thì cam đành cho nó ô tô bương. Đề mài nhọn ngòi bút, chờ dịp khác mà tranh đấu. Chứ đâm đá thiên hạ rồi, bị thiên hạ đâm đá lại, lại đi lay thiên hạ thì chừa bỏ búa đi ấy. Ta đã lớn tiếng chửi thiên hạ là bọn cửa hậu, bọn «hồn lười» — chữ của báo Sóng —, ta phải tỏ cho đời biết ta bành, ta hách. Nghe chưa ? Lại cam đoan với ban đọc rằng, nếu Con Ong bị đóng cửa, chủ nhiệm Con Ong đi lạy, đi gửi «tả oán thư» xin tha cho làm phúc, khi Con Ong được tha, ban đọc sẽ đi để giày dầy cút lên Con Ong. Đó là sự thật. Chỉ những kẻ vô liêm sỉ mới đọc Con Ong sau khi thấy rõ nó hèn hạ, dễ tiện, nó khác với những gì nó đã viết trên báo của nó. Chủ nhiệm Minh Võ là thanh khôn kiếp. Ban biên tập Con Ong là tụi bồi bút, đánh đi ngòi bút, bịp đọc giả bằng những bài báo tranh đấu của chúng.

(KỶ SAU TIẾP)

TRONG HO NGOÀI LÀNG...

MỒ BÁO rêu rao

• Mồ này cả tiếng lại dài hơn
Mần cán ra tay chẳng phải chơi
Mộc dục vang lừng trong bốn cõi
Kim thanh chuyển động khắp đôi nơi

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Trình bà con làng nước hay :

**MỘT CÔ THAM VỤ GIAOCHỈ Ở
TÒA ĐẠI SỨ GIAO CHỈ BÊN
NƯỚC CỜ SAO KHÔNG BIẾT
NÓI TIẾNG GIAO CHỈ**

Không hiểu nhà Tổng trưởng ngoại giao tui ba lồi lạc Trần Chánh Thành có ghé mắt nhìn sang Tòa Đại Sứ Giao Chỉ ở bên Mẻo không ? Chắc là chưa. Vậy thì Mồ này nghe sao rêu rao vậy. Rằng, bên Tòa Đại Sứ của ta ở Mẻo có một cô tham vụ (không biết rõ đệ nhị hay đệ tam) không biết nói tiếng Giao Chỉ tuy cô ta là người Giao Chỉ. Hai đấng sinh thành của ô sinh có ra ở Mẻo. Cô lớn lên ở Mẻo, học ở Mẻo và rồi làm lớn ở Mẻo. Lại nghe rằng, cô là ái nữ của nhà Đồng lý ngoại giao Trần Duy Liên một nhà ngoại giao không có tí máu ngoại giao nào vì lối biểu diễn bất tak. Ôi, thế thì nói làm quái gì. Khi ông bộ người ta làm tới chức Đồng lý, người ta, đầu có

lại Ma rốc, chỉ nói tiếng Á rập, người ta gung vắn phom phom làm tham vụ như thường. Đời nó thế, con giun nó đùn con đé, con đé nó bẻ con giun mò lý. Ai bảo những anh nhiều sự không có bớ làm Đồng lý ngoại giao !

NAY NÓ LÀM LỚN

Cuộc đời chúng ta sang sống chẳng có cái chó gì hứa hẹn một đoạn kết tử tế cả. Vậy những anh nhà báo ngu dại, khi có kẻ nào cần nhờ tới các anh để đi tới vinh quang, các anh hãy bắt nó lạy các anh. Những cảnh lay lục, nhờ quý phim. Những lời xin xỏ, nhờ ghi vào ma nhê tô phôn. Nếu cần bắt nó xùy tiền, các anh dùng làm bộ quân tử lầu lăm chỉ. Cứ ấy. Bởi vì, như Shakespeare nói, kẻ leo tới bậc chót của thang danh vọng sẽ quên bậc thang thứ nhất nó đã leo lên. Các anh đừng hòng nó làm lớn nó chia xẻ sự phú quý cho các anh. Ngay giúp đỡ một công việc nhỏ nó còn nài ra những thủ tục hành chánh để hành các anh nữa là hòng nó chia sự phú quý. Mồ này đã thấy anh nhà báo Thanh Thương Hoàng than thở rằng : «nay nó làm lớn...» Khi Thanh Thương Hoàng ở một Bộ họ, lụi thối ra như chó mất chủ.

Hỏi Thanh Thương Hoàng :

— Sao buồn dữ vậy ?

Bên phân trần :

— Thằng trước nó o bế tao hết mình.

Nay nó làm lớn nó coi mình như loong toong

bộ nó. Mà mình có đến gãi gáy xin tiền đầu.

— Thế mày xin gì ?

— Ông đi xin gì cả. Đến xin một cái tin đặc biệt. Nó xưa như xưa nó.

— Xin tin cũng là xin tiền. Vì tin làm ra tiền.

— Tin làm lợi cho nó.

Nói rồi, nhà báo phong ngựa Thanh Thương Hoàng mở cửa xe Peugeot 403 mới mua, đóng cửa đánh rầm, rồ máy, chạy.

NHIỀU VỊ CỐ ĐẠO CAY CỨ

Thấy linh mục Hoàng Quỳnh «ăn giờ» với thượng tọa Thích Trí Quang, nhiều vị cố đạo đã tỏ vẻ cay cú lắm. Vị cố đạo cay cú nhất, có lẽ, là vị cố đạo Đình Xuân Hải đang ăn thua đủ với nhà sếp ríp Quỳnh quận Tân Bình. Theo sự «gà» của đại úy đẹp trai Phạm Huân thì, muốn hạ gục đối thủ, cố đạo Hải nên «chi» cho Mồ này một châu thịt ché. Mồ này sẽ chỉ đúng huyết sẽ ríp Quỳnh cho cố đạo Hải diêm Mặc dù, cách đây một tuần, cố đạo Hải có cho in rõ nề ô và gửi cho các nhật báo một bài «khiên» Con Ong. Mồ này vẫn ủng hộ cố đạo Hải để ngài chiến thắng vinh quang.

Trình bà con làng nước hay :

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

Lốc cốc cốc...

MỒ BÁO

NOC ĐỘC

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐUÔI ƯƠI

Chủ nhiệm MA CẢ CHỚP Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MA CẠO

Nghĩ gì về trường hợp BÁO « SÓNG » ?

Được tin nhật báo Sóng của ông Chu Văn Bình bị đóng cửa và chính bản thân ông sẽ phải ra trước một Tòa án Mặt trận để có thể nhận lấy một bản án từ 5 năm tù đến tử hình. Hiếu Chân tôi tuy thân nằm trên giường bệnh mà lòng dạ nao nao trong một tâm trạng vô cùng phức tạp. Thoạt đầu tôi bàng hoàng mà nhận thấy sự việc này như một minh chứng nữa. Thêm vào biết bao minh chứng khác trong những năm gần đây khả thị cho thế nhân chúng ta trông thẳng vào cái luật nhân quả của nhà Phật. Và không riêng của nhà Phật mà còn đúng như lời dạy của Chúa Kitô trong Thánh kinh (tân ước): cây xấu không thể nào sanh ra quả tốt được và một cây mà chỉ cho ra những quả xấu thì tất nhiên một ngày nào đó sẽ bị đốn đi để vát vào đống lửa».

Trong hơn 4 năm qua, ông Chu Văn Bình đã tỏ ra có biệt tài trong kỹ thuật khai thác và lợi dụng thời cơ để tự tạo cho mình mọi vị thế khá vững chắc trong sự nghiệp làm báo: Ông đã khéo biết đem dùng cái « cơ tâm » một cách rất « nghệ sĩ » vào công việc đón nhận bất cứ một sự kiện nào, một phong trào nào khả dĩ « có lợi » cho tên tuổi và sự nghiệp của ông, dù cho điều đó có trái với lương tâm hoặc vì phản lý tính thông thường của con người trí thức. Còn nhớ vào năm 1966 khi « Ông Tướng » phải quân ra miền Trung để dẹp « cái loạn Phật Giáo thân Cộng » vì... chống Mỹ thì đồng thời trên nhật báo Sóng của ông họ Chu, người ta cũng thấy nổi lên một « cao trào »... vụ cáo bói nhọ mấy vị Thượng Tọa có uy tín nhưng có cái tội là không chịu thân Chính phủ.

Đồng thời trên nhiều mục của tờ báo, người ta cũng còn thấy ông họ Chu lôi một số những

nhà trí thức có liên quan đến phong trào tranh đấu dân chủ ở miền Trung ra mà chế riều, bài xích không tiếc lời; những nhà trí thức mà ông mệnh danh một cách mỉa mai là « trí thức khoa bảng », mặc dầu ông Cha cũng khoa bảng không kém những người mà ông chế riều.

Trong những năm của chính quyền ông Tướng, ông Chu Văn Bình đã thi thố nhiều xảo thuật: cùng một ông Âu Trường Thanh mà khi còn là Tổng Trưởng Kinh Tế Tài Chánh trong Nội Các Chiến Tranh, để cấp cho ông Chu một « bổng » mua xe hơi thì là một người có tài cứu vãn nền kinh tế bằng những biện pháp mạnh mẽ và thích ứng. Nhưng chỉ mười ngày sau, khi ông Âu Trường Thanh không còn là tổng trưởng kinh tế nữa rồi thì vẫn trên mặt báo Sóng, đã trở thành một tên « Trí thức Cộng Sản nằm vùng ».

Thế rồi, có thời kỳ có những tờ tấn báo — như tờ Tin Văn — bị đóng cửa; có những người cầm bút bị bắt vào Nhà Tù Ông Giám Đốc Cảnh Sát thì vì những bài tố cáo đã kích của báo Sóng Vũ Hạnh, Thái Bạch và thậm chí cả đến chủ nhiệm tuần báo Tin Văn, một nhân viên phụ trách phần bình luận chính trị của đài phát thanh quốc gia đã trên 10 năm rồi, đều bị bắt giam vì... tình nghi là hoạt động có lợi cho Cộng Sản. Trong mấy năm trời tờ báo Sóng đã nghiêm nhiên trở thành một cơ quan của những « dao bút lợi », một lời chỉ trích của báo đó có thể khiến cho kẻ bị chỉ trích chỉ còn có việc chuẩn bị « khăn gói quã mướp » để chờ ngày vào... Tòng Nha.

Dưới sự khống chế ác liệt của tập đoàn nhật báo Sóng, một số lớn nhà văn cầm tay nghet thờ: có những gia đình bị tan nát, cha xa con, vợ mất chồng tình trạng sinh sống cơ cực vì báo Sóng nhu gia đình Vũ Hạnh

Thái Bạch. Thành thử hầu hết mọi người trong văn giới, báo giới đành phải ngậm miệng im hơi để cho riêng tiếng nói của ông Chu Tử được cất lên nhân danh... chống Cộng.

Ấy thế mà giờ đây, chính ông Chu Văn Bình lại bị đóng cửa báo và ra tòa vì tội... đăng tin vu cáo quân cảnh Mỹ đi ăn cướp của dân.

Cái người trước đây 3 năm đã thắng tay múa bút kết tội những nhà tu hành, những nhà trí thức trong phong trào miền Trung là « chống Mỹ » là « thân Cộng » giờ đây lẽ nào lại bị trừng phạt chính thứ ám khí do mình quen xử dụng ra ?

Mới hay lời Phật, lời, Chúa lúc nào cũng rõ ràng còn đó mà ít ai chịu nghe: « Người dùng thứ khí giới nào để đánh người thì sau này chính người ấy sẽ bị cánh lại bằng thứ khí giới đó! » Cho nên, dù trong vụ này có thể là ông bạn họ Chu oan, nhưng ít nhất, sự việc này cũng phải là một khả thị cho những ai cầm bút mà lại muốn dùng nó làm một thứ khí giới hại người.

H.C.

LTS — Kể từ ông Hiếu Chân viết cũng hơi nặng, mặc dù vẫn là sự thực nhưng với kẻ đã ngã ngựa như ông Chu Tử nhật báo « Sóng » chúng ta cần phải có hành động quân tử hơn.

PHÓ TỔNG HUÊ MỸ

CHẶN HỌNG CỤ NGHỊ TRẦU ĂN 1 PHÁT

Như mọi người đã biết, sau hội nghị Honolulu, ông Nghị trầu ăn, tức ngoại Trưởng Thành đã tự mình làm đạo diễn kiêu diễm viên, lên ti vi giải thích về thông cáo chung Răng thông cáo chung có rất nhiều điểm mới lạ. Ví dụ như « sáng kiến » mỗi người dân một lá phiếu

Giải thích thêm về « sáng kiến mới lạ » này, ông Thành cho biết sẽ không có vụ bầu lại trên toàn quốc, mà chỉ bầu cử tại những nơi năm ngoái vì an ninh không bầu được. Cái sự giải thích này

LẮM THẦY THỐI MA

Vụ lộn xộn ở Cam Ranh, cho đến nay vẫn còn sôi nổi, có tới mấy ủy ban điều tra cùng làm việc một lúc. Ủy ban điều tra của VN Ủy ban điều tra của Mỹ, Ủy ban điều tra hỗn hợp Việt Mỹ, và 2 ủy ban điều tra của Quốc hội: Một của Thượng Viện, và một của Hạ Viện:

Cái vụ quá nhiều ủy ban điều tra, nó biến thành cảnh « lằm thầy thối ma », nên có rất nhiều lời tuyên bố chính thức chọi nhau chan chát. Sau đây, xin kể mấy vụ chính.

VỤ THỨ NHẤT

Nguồn tin Cảnh Sát VN bảo cuộc hành quân Cảnh Sát Cam Ranh nhằm mục đích bắt thuốc trệ sinh lậu. Nhân viên công lực không được tịch thu những đồ gia dụng như ti vi, máy ảnh v.v. dù không có hoá đơn.

Nhưng theo phát ngôn viên Mỹ ở Saigon cho biết có tịch thu tám xe đồ, trong có cả « ra » trái gường, máy ảnh, vá lada!

VỤ THỨ HAI

Theo phát ngôn nhân Mỹ ở Saigon, thì trong vụ hành quân bắt hàng lậu ở Cam Ranh, không có vụ cướp bóc nào xảy ra.

Nhưng theo nguồn tin Cảnh Sát VN, thì có một số quân nhân Mỹ đã tự ý tách rời hàng ngũ đi lục soát lẻ, và đã bị tình Trưởng Cam Ranh ký văn thư khiển trách!

VỤ THỨ BA

Cho đến ngày 3-8, phát ngôn viên Mỹ cho biết ủy ban điều tra hỗn hợp về vụ Cam Ranh chưa hoàn thành cuộc điều tra.

Nhưng theo UPI, thì ngày từ hôm 1-8, ông Tổng Trưởng Thông Tin tuyên bố cuộc điều tra đã hoàn tất!

Toàn là những lời phát ngôn chính thức, biết tin ai đây ?

chi « rối rắm » thêm, chứ chẳng giải thích được gì. Vì Tổng Thống phó Tổng Thống, thượng và Hạ sĩ đều đã đủ cả. Bầu thêm thì bầu cái gì ?

Có lẽ vì chế Ngoại Trưởng VN giải thích yếu quá, nên sau đó, tại Los Angeles, ông phó Tổng Huê Mỹ Hăm Phay đã nói huých tẹt ra rằng nên tổ chức một cuộc tuyên cử tự do ở VN.

Sau đó, ngày 1-8, tại Hoa Thịnh Đốn, ông Hăm Phay lại nói thêm: « Việc chính phủ Saigon cấm các phần tử trung lập cũng như những phần tử MTGPMN ra ứng cử cần phải được tu sửa lại. Mọi nhóm đều được phép đưa ra các ứng cử viên ».

Theo câu tuyên bố trên, ông Hăm Phay đòi sửa đổi điều 4 hiến pháp VN (điều này cấm cộng sản và trung lập thiên cộng) để « mọi nhóm » kể cả MTGPMN đều có thể đề cử ứng cử viên và có quyền bầu cử.

Ồi! người Mỹ đòi làm áp lực với ta, chửi bới ta chưa đủ. Bây giờ còn định bắt ta sửa cả hiến pháp nữa. Nhưng thôi, không thêm nói nữa. Đụng đến lông chân các ông, có thể bị kết tội phá hoại tình thân hữu Việt Mỹ. Chỉ có các ông có quyền phá tội tôi. Còn tội tôi dèch được đụng đến các ông! Các ông bảo Thủ Đô Saigon là cái ổ điếm. Báo các ông chửi cả nước tôi tham nhũng, chửi quân đội chúng tôi nhất hủ thò dè, kết tội chính phủ nước tôi chưa được toàn dân triệt để ủng hộ. Nhưng có cho kẹo, chúng tôi cũng dèch dăm chửi các ông, mong các ông hiểu cho.

Người quân tử
bị mũi mà đợc

PHIẾU TRÊN HẾT

Trong số trước, Noc Độc đã lấy làm tiếc về việc chính phủ « chỉ l. khách hoá » cho Trương Đĩnh Dzu, một tay mà tay mặt trận đã phẩn chỉ là tay phản động, không đáng mặt chính khách.

Quả nhiên, các ứng cử viên Tổng Thống Mỹ như Rockefeller Humphrey, đã thôi phòng vụ này để hốt phiếu. Họ đã đã kích hình phủ VN. Coi việc xử ông Dzu là hành động đầu áp tự do, « tiến bộ thụt lùi » v.v...

Theo tin UPI đánh đi từ Hoa Thịnh Đốn ngày 2-8, ứng cử viên Tổng Thống Humphrey cho vụ án ông Dzu là « điều bất hạnh

(Xem tiếp trang 3)

TIN TỨC... MÌNH

Dân chúng vẫn còn thắc mắc về vụ

đánh đu cửa sổ ở Paris

Cho đến nay, dư luận vẫn còn thắc mắc về vụ phái đoàn Bùi Diễm của Nam Việt Nam phải đánh đu ngoài cửa sổ mà quan sát Mỹ và Bắc Việt nói chuyện với nhau tại Paris.
Tại sao Thông cáo chung hội nghị Honolulu của Nam VN đóng vai trò chính, mà vẫn cam phân "án còm nguội năm nhà ngoài?"
Theo ngoại Trưởng Thành: Nam Việt Nam chưa cần tham dự. Vì Mỹ oanh tạc Bắc Việt (mà BV đòi Mỹ ngưng oanh tạc, thì nói chuyện riêng với nhau không ăn nhập gì tới ta.

Nhưng trong thông điệp trước lưỡng viện quốc hội ngày 10-4-68 Tổng thống Thiệu nói: «việc oanh tạc Bắc Việt chỉ là biện pháp đối phó của chúng ta trước việc xâm lăng của Bắc Việt tại miền Nam»
«Chúng ta không thể để cho Hà Nội tách rời sự đối phó quân sự của đồng minh ở miền Bắc khỏi những hoạt động xâm lăng của cộng sản tại miền Nam. Chính những hoạt động xâm lăng này là nguồn gốc của cuộc chiến hiện tại»
Phải chăng Tổng thống Thiệu «không thể để cho Hà Nội tách rời» oanh tạc miền Bắc với cuộc chiến miền Nam, để dành độc quyền cho Ngoại Trưởng Thành tách rời? vì qua câu tuyên bố kể trên qua thật ngoại Trưởng Thành đã tách rời hẳn việc ném bom miền Bắc, và chiến cuộc miền Nam nên bảo đó là chuyện giữa Mỹ và Bắc Việt Hay khi Tổng Thống tuyên bố, nghị sĩ Thành chưa làm Ngoại Trưởng, nên lời nói của Tổng Thống kể như «phía»?

Ngày 22-7 vừa qua, trong một cuộc phỏng vấn Dành cho báo US News and World Report Tổng Thống Thiệu nói rằng: «những cuộc hội đàm hiện nay tại Paris chỉ có tính cách thăm dò, để tìm kiếm những khả năng cho một sự giải quyết hòa bình...»
«Vì thế, VNCH chờ đợi tham gia và đóng vai chủ chốt trong những cuộc hội đàm khi có dấu hiệu những cuộc hội đàm đi vào những giai đoạn thảo luận thực sự...»

Tổng thống thiệu còn nói thêm là Hà Nội muốn tách rời chiến tranh tại B.V cuộc chiến tại miền nam để đặt Mỹ vào thế xâm lăng

Như vậy giải thích cái thế "đánh đu quan sát" của ta theo lập luận của Ngoại Trưởng, tức là đứng với ý muốn của Bắc Việt Nhưng giải thích theo lập luận của Tổng Thống rằng ta chưa tham dự vì hội đàm Paris hiện nay chỉ là cuộc thăm dò cũng không ổn

bóc thối

(TIẾP THEO TRANG 4) nhất». Và chế chính phủ VN bằng những lời lẽ chẳng đẹp tí nào.

Ở bên Mỹ hết đề tài tranh cử rồi hay sao. Nếu không có VN, các ông tranh cử bằng cái gì? Quí là các ông coi um lên rồi Nhưng mặc xác, các ông ráng mà nghĩ. Lại đời không mang bốc thối thối thêm đề k'oi cút v'oi.

DÂN CHỜ CHỨC

Ngày 1-8, nhì nước ta đẹp một cuộc hợp báo của mấy ông chính khứa.
Mấy ông này tự tính làm một phát nhận định về hội nghị Honolulu. Hình như nhà nước sợ chuyện cư trích làm căng nên đẹp đi cho nó chắc.

Lo xa như vậy, là một đức tính tốt. Nhưng biết mặt mà chẳng biết hai. Đáng lẽ phải biết rằng mấy ông chính khứa tổ chức họp báo, thời nào cũng đóng vai trò "chờ chức", nên cho kẹo cũng chẳng dám chống đối. Như vậy, cam người ta làm gì, để mấy thằng nhà báo ngoại quốc có cơ thời phỏng là mình hiếm tự do?

Nếu là người khôn ngoan, nên chờ biết trước. Để hệ thấy họ định hợp báo chống đối, thì cho đẹp biến thành ủng hộ. Hệ họ định hợp báo ủng hộ, thì cũng cho đẹp, để ủng hộ mạnh hơn. Đẹp làm chi cho mang tiếng.

quyền, thì hóa ra ta không đủ khả năng «thăm dò» hay sao? Chỉ mới «thăm dò» mà đã phải đề Mỹ thay mặt, rồi đến khi «hòa đàm chính thức» thì sao?
Nhưng luận điệu giải thích trên không chấp nhận được, vì nó không đúng sự thực. Sự thực là Mỹ đã coi thường ta, nên tự ý nói chuyện thẳng với BV.

Nếu Tổng Thống Thiệu là người thành thực, dám nhìn thẳng vào sự thực, thì nên nói huỵch tẹt ra với toàn dân rằng: «Nước ta yếu, phải nhờ vả vào người Mỹ. Nay người Mỹ gặp những khó khăn nội bộ, nên họ đã rút qua mặt chúng ta để nói chuyện với Bắc Việt. Vì sự đã rồi, nếu phá hội nghị Paris, thế giới sẽ kết tội ta là hiếu chiến. Vậy xin hứa với đồng bào, như đã thề tôn trọng hiến pháp, rằng chỉ cho Mỹ qua mặt một lần thôi. Từ nay, nhất định không để họ làm vậy nữa. Nếu Mỹ vẫn cứ ngạo mạn thế này, chúng ta sẽ quyết ăn thua đì với họ.»

Chứng nào Tổng Thống nói thật như vậy, người dân sẽ hiểu được những khó khăn của Tổng Thống, sẽ làm hậu thuẫn cho Tổng Thống. Khi đã có hậu thuẫn của toàn dân thì bộ bào Mỹ cũng không dám coi thường ta nữa.

Tổng Thống không chịu nói sự thực cho dân biết, lại cứ đi "hợp thức hóa" sự vượt mặt của Mỹ, là điều không nên. Vì một lần như vậy, lần sau, họ vượt mặt nữa, rồi Tổng Thống lại phải đưa ra những luận điệu mới để giải thích cái sự «lếp vế» của mình là chính đáng hay sao?

DÂN XIA SỬA SAI ÔNG TỔNG HUỆ MỸ

Mới đây, ông Tổng Huệ Mỹ đi một đường tuyên bố rằng máy bay của ông đã được 30% các XS của bọn Bắc Việt tiếp vận cho chiến trường miền Nam.
Nhưng tiếc thay, ông vừa tuyên bố, lỗ miệng chưa kịp khít, thì đ'nen của ông trong cái đảng Xì đã vội vàng chế rằng ông nói phét. Máy bay của ông chỉ phải được 10% chứ chẳng phải 30%.

Phải chăng Ông Tổng không muốn thôi bỏ bom BV, mà mấy thằng dưới quyền lại cứ định bắt ép ông cho mấy chiếc hàng không mẫu hạm ở Vịnh BV ngồi chơi xơi nước, nên chúng mới mang tin đứng mà kể vào miệng ông như vậy.

Đáng thương thay cho cái nền tự do của nước ông. Nếu phải đem rước, ông có uốn dặt thái um rồi bảo là thơm, thì những kẻ dưới quyền ông cũng phải hít hà mặt mũi hân hờ mà bảo là thơm. Đưa nào chế thối thì đời nó kể như là đi đ'it.

Đề hay không đề đó là vấn đề lớn

Suốt mấy tuần lễ vừa qua, một vấn đề làm sôi nổi thế giới nhất là tại các nước Âu châu, đó là quyết định cấm ngừa đề của Tòa Thánh Va ti can.
Vấn đề quan trọng trên đã được bàn cãi từ lâu và trong khi chờ đợi quyết định tối hậu của Tòa Thánh thuộc ngừa đề bán chạy như tôm tươi, chế tạo không kịp. Nhiều người tưởng rằng với những điều kiện ngày càng khó khăn do xã hội tạo ra, và trước sự đe dọa của nạn nhân mãn, Đức Giáo Hoàng sẽ "chậm trước" về vụ ngừa đề. Nhưng ngài đã tỏ ra quyết liệt hơn bao giờ hết khiến cả thế giới đều sôi nổi. Đặc biệt, có nhiều vị giám mục và linh mục thuộc hệ thống Giáo Hội La mã cũng kịch liệt chống lại quyết định cấm người đề. Hội đồng Giám Mục của nhiều nước Âu châu phải họp khẩn cấp để «đối phó với tình thế». Riêng tại An Độ, một nước đề cao khâu hiệu «nhận đề là yêu nước», rất bối rối về quyết định Vatican.
Như vậy, theo quyết định của toà thánh, thì các bà các cô cứ việc đề thả dàn. Đúng với quan niệm của các cụ VN là một con

một của bằng nhau. Và trời sinh voi trời sinh cỏ. Một vị linh mục đã tuyên bố rằng cứ việc đề, rồi đã có chúa nuôi. Nhưng khôn nổi các vị cấm ngừa đề đều là «trai đồng trinh», đầu có thâu cái cảnh «thề tróc từ phọc».

PHẢI CHĂNG CÓ ÔNG QUẬN LÀM NGHỀ MÀ CÔ?

Một dân biểu Hạ viện mới họp báo làm một phát tố rất rùng rợn.

Tố rằng tại miền Trung có ông ăn cắp cả ngàn bao gạo cứu trợ đem bán lấy tiền đút túi.
Và kinh khủng hơn cả, là tố ông quận làm nghề ma cô. Chuyên chọn gái đẹp, gọi trực thăng tới chở dâng cho lính Mỹ. Cũng may ông Dân Biểu có lá bùa bắt khả xâm phạm lúc nào cũng đeo ở chỗ kín chứ nếu phải mấy thằng nhà báo mà tố như vậy thì cấm khâu rồi.

Một ông quận trưởng, cũng giống như ông dzua con ở địa phương, làm đại diện cho chính quyền trung ương, thế mà bị tố làm nghề ma cô! Thật hết chỗ nói.

Tại sao chính quyền vẫn còn im lặng, chưa phân biệt rõ trắng đen? Một vụ tố cáo quan trọng như vậy, không thể êm nhẹ đi được.

Ông dân biểu tố đúng hay sai? Nếu tố đúng, còn đợi gì chưa có biện pháp?

Nếu tố sai, dù không thể kiện được dân biểu, nhưng ít ra cũng phải đưa nội vụ ra ánh sáng.

Một ông quận bị tố làm ma cô. Người dân có thể nghĩ rằng những ông quận khác cũng có thể làm ma cô. Khi đó, uy quyền quốc gia dưới mắt người dân sẽ như thế nào?

CÒN ĐỢI GÌ CHƯA MÀN THỊT ÔNG KINH TẾ

Mỗi năm, nước ta phải nhập cảng hàng triệu tấn gạo ngoại quốc. Và đề dân khỏi phải ăn gạo quí đất, nhà nước tốn hàng chục tỷ bạc để trợ cấp.

Trong khi ấy, người ta mới khám phá ra rằng gạo hầu giang đang ế chầy, không sao tiêu thụ được.

Cách đây ít lâu, người ta bói nguyên do, ông Tổng Canh nông tình bơ phấn rằng vì dân nhiều vùng ăn gạo Mỹ quen rồi, nên không thèm ăn gạo Việt nữa. Khiến hai chục ngàn tấn gạo bị ế.

Hôm rồi, một phái đoàn Thượng Sĩ đi Kiên giang điều tra, cho biết, có hàng trăm ngàn tấn gạo bị ứ đọng, chứ không phải vài chục ngàn tấn. Và giá gạo giữa Sài Gòn và Kiên Giang chênh lệch kinh khủng. Thứ gạo ở Kiên giang 750đ một tạ, thì tại Sài Gòn phải 450đ một tạ. Thứ gạo ở Kiên giang 650đ 1 tạ, thì Sài Gòn 3.000đ.

Tại sao gạo quốc nội, cách Sài Gòn có 300 cây số, không đem về mà xài, lại nhập cảng gạo ngoại quốc? Phải chăng các ông định giết giới nông dân, để họ phải bỏ ruộng, bỏ cây bừa mà đi làm thợ Mỹ, ăn gạo Mỹ?

Đàn Kiên Giang bảo đường tốt, gạo ế, nhưng các ông đểch cho phép chở về Thủ Đức. Các ông chỉ cấp giấy phép chở gạo cho B. (tai) thôi. Các ông có trách nhiệm về kinh tế có đáng bị màn thịt không?

Chỉ bốc thơm Không bốc thối Bỏ đ'ira nào nói dối

Ngoài biện pháp đá đít các đảng «cựu» và «nguyên» ra khỏi công xá mà ND đã bốc thơm kỷ trước, Bắc Thủ Hương lại vừa làm một phát rất thom nữa, là cấm chỉ các Bộ không được đặt thêm chức mới, lấy thêm người mới để đỡ tốn công quỹ.

Trong cái truyền thống cao đẹp của các quan lớn nước ta, là cứ mỗi người, hễ may mắn «sa» vào Bộ nào, là y như đun vào một lò tay chân bà con nội ngoại b'oi b'ịch v... Rồi đặt ra những cái chức rất vớ vẩn như cổ vấn, chuyên viên, phụ tá v... chỉ cốt để hưởng lộc, và bốc th'om lẫn nhau. Trong khi đó, vì muốn khỏi mất lòng người này người nọ, các chức vụ khác vẫn đề nguyên. Thế là tự nhiên một số ghế bần thêm vì những cái đ'it mới, chuyên ngồi chơi xơi nước để lãnh lương, và chia nhau đi ngoại quốc. Làm cho ngân quỹ quốc gia bị thiệt thòi khá nhiều.

Hình như, ngay sau khi ngồi vào cái nhà ở cửa Sở thú, Bắc Hương đã lưu ý các Bộ về việc đặt chức mới, và tuyền người mới. Nhưng mấy ông Tổng cứ tình bơ gài đàn em vào, nên Bắc Thủ mới phải quyết liệt.

Một lần nữa, xin bốc th'om Bắc Hương một phát. Và lại trộm nghĩ: hình như mấy cái chức Quốc vụ khanh trong chính phủ cũng hơi... Đã tiết giảm, thì xin tiết giảm cho bớt.

CÀ KÊ DÈ NGÔNG

NHỮNG GIỜNG CHO SỐNG.

Điều cần phải nói ngay rằng, những thằng viết báo Con Ong đã hát khúc Tuyệt tình ca với Báo Sống từ khuya. Chúng tôi hiện nay không có liên hệ xa gần gì với Sống. Rất nhiều lần, chúng tôi phải lớn tiếng thanh minh rằng báo Con Ong không phải là một hành tinh, xoay chung quanh mặt trời là ông Chu Tử.

Có lẽ tôi cũng cần phải cà kê dè ngông một chút sù về những chuyện quá khứ. Từ thuở báo Sống còn hàn vi, Minh Vô là kẻ cộng tác với Báo Sống. Ngày đó, tòa soạn của Sống chỉ là một căn nhà tối tăm âm thấp. Tối ngày báo Sống ăn nên làm ra, có tiền, có tiền, Minh Vô đã bị lũ nhô con dầy cây một phát bay khỏi tòa soạn. Những người bạn tôi như Trọng Tầu, Hoàng Anh Tuấn v.v... đã tà tà bị mấy anh nhô chơi đòn bá đạo dè chim độc quyền làm báo, thằng nào cũng phải âm thầm bỏ Sống mà đi.

Thương Sinh cũng vậy... Nó đã bỏ khoảng đũa búp bê dầy tiếng cười, tiếng hát, bỏ khoảng đất sống sương dầy những chất dơ bẩn, cận bã, bỏ đi mà thật ngậm ngùi... Cũng chỉ vì mấy anh nhô con, tìm cách lấy đi, hút chủ hay như chim xanh khuyển, chứ ai thì chứ lấy được mà không có được một tí tẹo lập trường. Nó bỏ Sống dè sang làm ở bên Công Luận.

Chỉ còn có tôi là thỉnh thoảng cộng tác với báo Sống. Viết vài ba chuyện ngắn lằng nhằng... Tiền của dân làm báo là đi khách lẻ. Khi có một số đặc biệt như số Xuân, tôi lại được mời viết và được mời tới lấy tiền. Tôi là một loại công nhân hạng bát, một thứ đi bình dân, làm cái nào thì lấy tiền cái đó.

Rất nhiều lần, tôi được Sống mời cộng tác thường xuyên. Tôi đã từ chối. Không phải là một kẻ chê tiền, nhưng vì thấy những bạn thân như Minh Vô, Thương Sinh, Hoàng Anh Tuấn, Trọng Tầu, Trần Tử v.v... đã bỏ đó mà đi, mình mà nhào vào, có vẻ như cố dấm ăn xôi. Thành ra lòng tôi âm ứ, nhưng nhiều khi cũng hạnh diện rằng mình cũng là một thứ quân tử Tầu.

Tôi viết quá dài về sự thanh minh, thanh nga... Tại sao vậy?... Lòng ta sáng vàng vạc thì có mặt trời, mặt trăng kia làm chứng. Nếu không là bạn được thì chỉ có thể là thù. Nhưng với Sống, tôi vẫn dành ít nhiều cảm tình với ông Chu Tử. Bênh vực cho Sống kỳ này, tôi chỉ làm một công việc cho chính tôi. Nếu Sống bị kết án, bị tù, bị ra tòa, thì một ngày đẹp trời nào đó, sẽ đến lượt báo tôi. Đến bây giờ, một sự ngạc nhiên lớn nhất đối với tôi là, không hiểu sao, báo Con Ong vẫn chưa được nhà nước tổ lòng ưu ái. Đó cũng là một chuyện lạ.

Nhưng «chưa» không phải có nghĩa là «không bao giờ».

Những lời nhà nước kết tội Sống : Hôm nay tôi xin loan báo cùng quý vị rõ một tin rất quan trọng. Chính-phủ đã quyết định đóng cửa nhật báo «Sống» tức khắc và truy tố báo ấy ra tòa trong một vài ngày nữa.

Việc đóng cửa tức khắc báo «Sống» sơ dĩ mà có là vì Chính-phủ tin chắc chắn rằng trong nhiều tuần nay, báo Sống đã mở một chiến dịch nhằm gây một tình trạng hỗn loạn ; phá hoại tình đoàn kết quốc-gia cũng là một sự đoàn-kết giữa dân-tộc Việt-Nam và dân-tộc Hoa-Kỳ, ngay giữa lúc mà Việt-Nam Cộng Hòa cần huy động tất cả lực lượng tinh thần cũng như vật-chất để đương đầu chống lại một cuộc Tổng tấn công mà kẻ địch đang âm mưu thực hiện.

Đã nhiều tuần nay, nhật báo «Sống» đã cố ý đăng những tin thất thiệt, mặc dầu Bộ Thông Tin đã nhiều lần khẩn khoản yêu cầu báo đó nên phối kiểm tin trước khi đăng.

Các đặc điểm của chiến dịch này là phá hoại sự ổn định về chính trị của Quốc-gia bằng cách loan tin về sự từ chức hay cải tổ Chính-phủ, phá hoại nền Kinh-tế Quốc-gia bằng cách loan tin thất thiệt về việc thị trường khan hiếm đường.

Sự kiện này đã làm cho giá đường từ 25đ một kí lô tăng vọt lên 40đ một kí lô trong hai tuần qua.

Chiến dịch này đã lên đến tột độ qua sự chủ ý loan tin thất thiệt về vụ Cảnh-Sát Cảnh-Ranh chống lại nạn buôn lậu và đánh cắp hàng hóa, bất kể sự yêu cầu của Bộ Thông Tin nhà báo Sống nên dè dặt và phối kiểm lại tin tức trước khi loan tin. Mục tiêu của giai đoạn chót của chiến dịch này là gieo sự căm hờn chống lại Đồng minh trong dân chúng Việt-Nam, làm thối chí những người muốn giúp Việt-Nam và gây cảm tưởng xấu giữa dân tộc Việt-Nam và dân tộc Hoa-Kỳ cũng như giữa quân đội hai nước.

Chính-phủ thấu triệt sự kiện báo Sống cố gắng buộc Chính-phủ phải tái lập kiểm duyệt.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng vấn đề, Chính-phủ quyết định duy trì việc bãi bỏ kiểm duyệt để cho các báo khác khỏi bị thiệt thòi vì hành-dộng của một tờ báo, mặt khác Chính-phủ đã quyết định đình bản ngay báo Sống để chặn đứng chiến dịch tai hại này và đưa báo Sống ra tòa trong một vài ngày tới đây để cho sự ổn định và nền an ninh quốc gia được bảo vệ trong giai đoạn quyết liệt này.

Chính-phủ đã có quyết định như vậy là chiếu theo điều 12 của Hiến pháp và điều 23 của luật số 10-64 ngày 30.4.64.

Việc đình bản tức khắc này là để chặn đứng ngay các hậu quả tai hại đã kể trên.

Chính-phủ sẽ tiếp tục theo đuổi chính sách tôn trọng Hiến-pháp và thượng tôn luật pháp nhưng Chính-phủ cũng có bổn phận phải có những biện-pháp cần thiết để bảo đảm sự sinh hoạt và tiến bộ của dân tộc Việt-Nam chống lại sự chủ tâm lợi dụng tự do báo chí để theo đuổi lợi riêng và thực hiện những âm mưu mờ ám mà nếu không chặn đứng ngay, sẽ làm cho Việt-Nam mất nền Độc-Lập, sự tự do và cơ hội đề tiến của mình.

Tôi đã đăng nguyên văn thông cáo của Bộ Thông tin phát cho báo chí ngày 1-8-1968. Những tội mà nhà nước gán cho Báo Sống là phá hoại kinh tế, phá hoại sự đoàn kết

quốc gia, phá hoại sự đoàn kết giữa dân tộc Việt Nam và dân tộc Hoa Kỳ.

Trong câu kết của tờ thông cáo là nếu không đóng cửa báo Sống sẽ làm cho Việt Nam mất nền độc lập, sự tự do và cơ hội đề tiến của mình. Ôi, sao mà nhiều chữ đao to, búa lớn đến thế. Tôi nghĩ rằng sự mất nền độc lập là ở những kẻ thích cho con học trường Tây, thích áp ứng nói tiếng Mèo, không dám đứng ngang hàng với đồng minh. Còn nhiều, nhiều nữa... kể cả những bằng số xe EF, EJ. Đây, mất nền độc lập và chủ quyền là ở những chỗ đó. Hãy nhìn gần thêm một chút nữa. Con những việc xa tít mù khơi, hãy để xem con thuyền quốc gia có qua được cơn sóng gió này hay không rồi hãy tính...
DÈ HỨC CÀN

NHẮN TIN CỤ HƯU TRÍ 66 TUỔI :

Rất cảm động vì những lời bốc thơm quá kỹ. Xin hẹn một ngày nào, cùng uống một ly rượu đế, cười vang ba tiếng đờ chửi đời. Xin cụ cho địa chỉ để một ngày đẹp trời nào đó, con có thể tới hầu cụ.

Kính.

triều đại của... báo «rẻ tiền»

SỨC VOI

Hơn ai hết, làng báo Giao chỉ đã từng chứng kiến nhiều cảnh «bê đầu», và chính mình cũng nhiều phen nôi trôi lặn hợp trong vòng «đầu bê»

Đừng nói chỉ xa, riêng trong khoảng mười năm trở lại đây thôi, dân «viết mướn kiếm ăn lần hồi» cũng đã chục lần lơ cưỡi lơ khóc.

Dưới triều nhà Ngô, báo bỏ bị khóa mồm, nhốt trong chuồng, nếu có được đi lại cũng chỉ để một chiều vì thế, người ta mới gọi các cụ tổng trưởng thông tin hồi đó là tổng tin «một chiều»

Sau ngày Cách mạng 1-11, báo được xồng chuồng chạy tứ tung, đâm ra «loạn báo» thôi thì tha hồ chữ bới, đặt điều vu khống, làm xăng ta, phịa tin thất thiệt để «hù» độc giả. Bởi thế, cái câu «nhà báo nói láo ăn tiền» bỗng dựng thành phổ biến, những cây bút chân chính lấy làm khổ tâm khi bị vu đũa cả năm, bị chụp mũ chung là «báo ba vạ», và các cụ Tổng Tin hồi đó đâu có ngờ rằng các cụ cũng bị xâu lầy, bị thiên hạ bóc lột ngấm sau lưng là «Tổng Tin ba vạ»

Nhưng chẳng bao lâu, cũng có cụ thấy nguy to đến nơi, nên lại đem chuồng ra nhốt báo lại như cũ. Nhất lúc đó cũng có lý, nhưng dù sao cũng thiệt cho nhiều anh.. báo lợi bị vạ lầy vì mấy anh báo hại, báo có!

Nhốt chuồng, khóa mồm chán rồi, có lúc người ta cũng mở ra tí chút. Nhưng chỉ mở để cho gà lên «hoan hô, ủng hộ», gào gào to chừng nào thì ration giấy càng nhiều chừng nấy, đóp bằng thích, đóp đến vỡ bụng ra cũng được. Còn nếu gào nhỏ, hoặc trót dại hô trợ mệnh thành ra «đả đảo, phản đối», thì.. a lè háp cúp ration, cứ là đối nhân rặng ra cả lủ!

Đại khái, những trò nhí nheng làm cầm ấy nhiều lắm, và cứ được diễn đi diễn lại nhiều lần lắm, nếu đem kể lẽ con cò con kê ra đây e rằng cụ Vũ trọng Phụng lại phải đội mồ dậy để mắng vào mặt:

«Biết rồi! khổ lắm nói mãi!»

Bởi vậy, phải xin dặt giai đoạn để đi ngay vào thì hiện tại, vào triều đại báo chí chúng ta, dưới yuên lèo lái của cụ Tổng tin Tôn Thất Thiện.

Tên cụ là Thiện, nên cụ không muốn ác, cụ muốn ăn hiền ở lành, vừa ngồi vào ghế 24 tiếng đồng hồ là cụ mở cửa chuồng cho báo ra vườn tung tăng chơi mát. Cụ chỉ xin báo một điều là chớ nên phóng... uể ra tin thất thiệt, mất vệ sinh chung. Thật là chí lý vậy ôi! Do đó mà gà Thương Sinh đã ra một vế câu đối để tán thưởng cụ:

«Tôn thất Thiện kỳ tin thất thiệt».

(Các vế đối lại được đăng hơi nhiều, duy có một câu mãi chưa thấy Thương Sinh công bố, đó là:

«Gà Duyên Anh ưa ga duyên em»)

Tuy nhiên, Cụ Thiện không dừng ở đây, Cụ còn đi xa hơn nữa. Cụ vô tận thâm sơn cùng cốc, kiếm những báo bị nhốt lâu ngày được Cụ xét ra đã thuần thực (đĩ nhiên là còn nhiều báo bị Cụ chế), và cho tái xuất giang hồ, cho đúng với câu «trăm hoa đua nở, trăm nhà đua tiếng, trăm báo đua gầm».

Những trường các báo được Cụ Thiện giải phóng sẽ gầm ra trò, sẽ đi tiên phong làm rạng danh nền báo chí Giao Chỉ dưới triều đại của Cụ Tổng Trưởng Thông Tin Tôn Thất Thiện.

Ài dè! Rốt cuộc cũng không có trò nào lạ mắt hơn là «lấy giấy đè người», cộng thêm với mấy màn cũ rích: vừa ru ngủ vừa gọi con lợn lòng dậy, để cho dân Giao Chỉ khỏi bận tâm với chính chị, chính em, mặc tình cho ai muốn làm gì thì làm, dân dật tới đâu thì tới!

Quả thật, cái trò «lấy giấy đè người» dưới sự chỉ đạo tài ba của Cụ tổng Trưởng đúng là vô tiền khoáng hậu, có lẽ bốn ngàn năm về trước và bốn ngàn năm về sau khắp thế giới chưa chắc có nơi nào biểu diễn nổi!

Mười đồng hai mươi bốn trang!

Năm đồng tám trang!

Năm đồng sáu trang!

Tám đồng mười hai trang!

Lại còn xanh đỏ tím vàng, tếch ni cô lo!

Nói tóm lại, Cụ Thiện vừa phóng tay phát động một cao trào «báo chí rẻ tiền»!

Mà «rẻ tiền» thật, vì bỏ ra mười đồng mua tờ báo về đọc đến Tết vẫn chưa hết, hoặc không cần đọc đem dùng vào việc gì đó, vệ sinh cho cả nhà cũng được vài ba ngày, lời chán!

Duy có một tờ CON ONG khốn lịn này là bị loại đầu tiên ra khỏi chương trình «rẻ tiền» của cụ Thiện. Với mười đồng mà chỉ có 8 trang nhỏ, tức là 4 trang của người ta, «đắt tiền» thấy mờ!

Ấy thế mà mỗi thứ sáu CON ONG vừa ra lò, là dân biết đọc báo vẫn cứ đổ xô nhau đi kiếm, cái đó mới là kỳ! Viện Gallup Giao Chỉ lấy làm lạ, bèn mở một cuộc thăm dò, và vỡ lẽ ra rằng: Phần đông dân đọc báo vẫn thích được gọi là «độc giả đắt tiền», và sợ bị chụp mũ là «độc giả rẻ tiền» chính vì thế mà các báo «rẻ tiền» cứ bị ế chầy ể thiu trên các sạp, và thỉnh thoảng có người tò mò muốn thưởng thức nghệ thuật «gọi con lợn lòng», lại phải mua lên mua lút, mua dẫu mua diêm, sợ bị người ta hiểu lầm là.. ma rí xén, hay là người yêu của ma rí xén!

Tình trạng phân hóa trong làng báo và độc giả như trên kể ra cũng hay hay, và thiết tưởng những cụ đang soạn thảo quy chế báo chí cũng nên ghi nhận.

Về mặt chính trị, Hiến Pháp nước ta khuyến khích chế độ lưỡng đảng, vậy thì tại sao làng báo không thể chia hai: ấp báo «đắt tiền» đối lập với ấp báo «rẻ tiền», khi độc giả «độc báo» đối lập với khối độc giả «gói đồ đi cầu»?

Ngay từ bây giờ, dù chưa có quy chế, tại sao Hội chỉ Báo không thể tách ra: phân Hội chủ Báo «đắt tiền» và phân Hội Chủ Báo «rẻ tiền», Nghiệp Đoàn ký giả cũng chia đôi: phân bộ ký giả «đắt tiền», phân bộ «rẻ tiền», có phải là để bề sinh hoạt, tranh đấu bảo vệ quyền lợi cho nhau không?

Nếu trường hợp đó xảy ra, chết thì chết, chủ tiệm Minh Vô và các ký giả Con Ong vẫn cứ phải liều mạng nhào vô phía «đắt tiền»

Tim đọc tác phẩm thứ mười sáu của DUYÊN ANH

MÂY MÙA THU

truyện dài duyên anh

— Một truyện thơ mộng nhất, thiết tha nhất của tác giả «Hoa thiên Lý»

— Một truyện hiền như đôi giếng sông Tiên Hậu và thơm ngát tình người Miền Nam.

— Một truyện của đứa trẻ mồ côi «Bác Kỳ» gặp người cha nuôi «Nam Kỳ» cho nó hy vọng và cuộc sống

— ... với một gánh hát nghèo phiêu đạt lực lình

BÚP BÊ XUẤT BẢN

ĐỜI MỚI 280 VINH VIỄN

TỔNG PHÁT HÀNH

ĐÃ BÁN KHẮP NƠI

Gia-long thu băng

132 Trương Minh Giảng Saigon

(Ngã ba Kỳ Đồng

Trương minh Giảng)

và 159 Gialong Sg (Sau chợ Bến thành)

Nhận thu băng giao gấp, bán thu băng sẵn, bán đĩa Băng thu sẵn đủ toại nhạc cho đủ loại máy, lớn, nhỏ Steréo, mono, hi fi. Các loại nhạc có thu sẵn như: nhạc êm dịu, kịch động khiêu vũ, tân nhạc mới nhạc tiền-chiến-tuồng cải lương. Băng học ngoại-ngữ: Anh Mỹ, Pháp, Đức, Ý, Nhật. bộ nào cũng có sách học.

Kính mời đến thưởng thức và chọn lựa.

Mở cửa từ 07 giờ sáng tới giờ-nghiêm cả ngày lễ.

Rừng máy... biển người

— Hàng vạn người đã đến xem kiệu lỵ máy,

— Hàng trăm chiếc máy được chở đi,

— HIỆU NÀO? Ở ĐÂU? NHỜ YẾU TỐ NÀO?..

VẠN KIM TRUYỀN HÌNH

124 Gia Long (khoảng sau chợ Saigon)

— Cả một RỪNG TIVI đủ hiệu, đủ cỡ, tối tân mới có TIVI RADIO, vừa Truyền Hình, vừa có Radio bắt đủ đài, dùng được luôn cho Pick-up.

— Đặc biệt RA DIO TIVI 19 : 27.000đ. có cửa : 30.000đ. có Pick-up : 34.000đ. có thu băng : 17.000đ. DENON 16 INS CÓ CỬA. SANYO, NEC, NATIONAL 16-19-23-25.

Có đủ đồ phụ tùng để sửa chữa bất cứ chiếc máy nào hư. Có đủ thứ Antennes-Boostes. Thu lôi. Kiếng phóng đại, Survolteur tự động, nhập cảng nguyên xứ Nhật Bản.

— Có máy phát hình và âm thanh riêng cho khách hàng thử máy bất cứ lúc nào, khỏi cần phải chờ đến giờ ở đài phát hình.

NHỰT BÁO

CÔNG-LUÂN

SỔ TIỀN VỢT 12 TRANG 8 ĐỒNG

NÀ CẦU
cầm trống

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

TẠI SAO CON ONG

HOÃN ĐỂ MỘT ĐỨA?

Số 33 Con Ong làm xong rồi xé đi. Chủ nhiệm Minh Võ coi như thua một canh xi năm sáu chục ngàn. Nguyên chủ bút Thương Sinh thì coi như giấy tiền đốt gửi cho cô hồn dưới âm phủ tiêu chơ. Con số 3 thật quái đản. Con Ong số 13 trục trục. Con Ong số 23 trục trục luôn. Hân bạn đọc muốn biết tại sao tòa soạn lại hủy bỏ Con Ong số 33?

Cả tại báo Sóng Vàng, một ông nổi máu quân tử tàu bênh báo Sóng của ông Chu Tử ra rít. Bênh cũng được nhưng bênh để đá nhà nước thì không được, không ăn cái giải rít gì, mang tiếng đốp pôn của ông Chu Tử là chặc. Bởi vậy, tòa soạn gồm 5 mạng chia thành 2 phe.

PHE CHỦ: Minh Võ, Thương Sinh (nguyên chủ)

PHE THỢ: Di Húc Càn, Ma Cà Chớp, Bế 68 (đi giảng hỏ mới về).

Hai phe chống nhau kịch liệt. Thoạt tiên phe thợ ăn thua đi mí lý phe chủ, đòi bằng được cái quyền lãnh Sóng và Chu Tử Phe thợ thành công. Ban M.C.C. lãnh nhiệm vụ viết bài bênh Sóng. Tội nghiệp báo Sóng, nhằm dịp nhà đèn biểu diễn cúp đèn lia lia. Báo in xong 4 trang bỗng nằm im ẹp đi điện. Giữa lúc đó, ông Chu Tử gửi "tả oán thư" cho Thủ tướng Trần Văn Hương. (Đĩ nhiên, cho anh bạn ông Chu Tử cũng không dám gọi là bác Hương già). Trong cái gọi là "tả oán thư" làm lý ào náo, chiến sĩ của sự thật, người làm báo can đảm nhất Giao Chi đã nhụt... nhụt khí. Và một điều không thể tưởng tượng được ông Chu Tử lại ông ấy đã đổ vạ cho cộng tác viên của ông ta tức thợ viết báo Sóng.

Phe thợ Con Ong làm một phát xét lại. Kiến nghị dâng lên ông Minh Võ, tỏ ý ăn năn là đã trót đại bênh vực một thứ chủ báo chuyên đi lồi tay trời lên đầu thợ viết. Khi thợ viết làm bánh, ông chủ hưởng, khi thợ viết làm sai, dểch dảm lãnh trách nhiệm.

Thái độ đó là thái độ hèn, thái độ của kẻ chỉ tỏ ra hiền ngoan có hậu thuận mệnh để thao túng dư luận, thái độ của kẻ không anh hùng (có dám viết hèn). Chủ nhiệm ốm, tổng thư ký đề làm cảnh à? Cứ nói trắng ra vì Tổng thư ký của tôi... quên không sửa bài của thợ viết, tôi lãnh trách nhiệm ấy bởi tôi là chủ nhiệm có phải bình hơn là ký giả của tôi mới ra nghề, thiếu tế nhị, vẫn chưa sáng sủa không? Do đó, phe thợ viết đầu hàng phe chủ.

Phe chủ nh m vai:
— Các anh là thợ, các anh đâu có nỗi đau của chủ khi báo bị phọc mê bu tích. Ông Chu Tử dâng "tả oán thư" là chuyện thường tình. Ông ấy có lấy Thủ tướng Hương xin, thì cho làm phúc, chúng tôi nghĩ cũng chỉ là chuyện. Áo Tả Vịt, nửa đùa nửa thật. Hãy bênh ông ta.

Phe thợ hỏi:
— Vậy Con Ong bị đóng cửa, quý ông có đi lay để khỏi bị đóng cửa không?

Phe chủ đáp:
— Chúng tôi không bao giờ dám nhận mình là anh hùng nhưng chúng tôi dểch muốn hèn. Không viết báo thì, đi mần cu ly, tội chó gì phải "tả oán thư"!

Phe thợ cười k ày:
— Yêu cầu quý ông hủy số báo này đi. Chúng tôi cóc muốn bênh một thứ chủ cứ nhờ đầu thợ viết đồ tội. Nhân danh những thợ viết trên cõi đời này, chúng tôi thiết tha yêu cầu ông Minh Võ hủy bỏ. Chúng tôi sẽ không lĩnh lương cuối tháng 8.

Hai phe Con Ong được coi là hai phe Tiểu nhân và Quân Tử. Lần thứ nhất Quân Tử thắng Tiểu nhân lần thứ hai Quân Tử tự ý thua Tiểu nhân. Nhưng thắng chủ là tiểu nhân mờ lý.

« TẢ OÁN THƯ » CỦA ÔNG CHU TỬ : SỰ THẤT VỌNG CỦA NHỮNG NGƯỜI BÊNH ÔNG

Nhật báo Sóng bị đóng cửa. Tuần báo Con Ong không ảnh hưởng gì hết trời. Với Con Ong, Sóng rất đáng được bênh vực đến nơi đến chốn nếu Ông Chu Tử không cho công bố "Tả oán thư" của ông trên Chính Luận. Một chủ nhiệm nổi tiếng cứng đầu nhất lại tự hạ mình, khúm núm tới cái độ tả oán nào nề thế ư? Khi Nà Cầu đọc bài báo của Hiếu Châu chữ Cửu Tử rất thâm hiểm, nghiêm ngặt trên nhật báo Dân Tiến Nà Cầu thấy sót sa giùm Chu Tử Trách rằng, bực giờ, chữ Cửu Tử rất dễ dàng. Nhiều kẻ đã thuê Nà Cầu khiến Chu Tử cho chết luôn Họ bảo, đây là dịp khiến ngon nhất. Nà Cầu cười nhạt. Oán thù nặng lắm, nhưng không thêm khiên lúc người ta tan gia bối rối. Cũng không thêm viết những bài báo lem nhem. Viết cả một cuốn sách lặn Thật tình, Nà Cầu thương báo Sóng lắm. Ở đó có Hoàng Hải Thủy, Nguyễn Thụy Long, Anh Quân, Nguyễn Hữu Đông...

Song, đọc "tả oán thư" của ông Chu Tử, Nà Cầu đã thất vọng. Tại sao ông Chu Tử lại cứ dử cái trò cũ là đổ tội xuống đầu Cộng tác viên của mình. "Tả oán thư" không phải là phát minh mới. Nó là truyền thống của ông Chu Tử. Cứ sau mỗi cú mố dũi ngựa bị ngựa dọa đi, ông Chu Tử lại thảo "Tả oán thư". Tả oán thư cho ông chủ tịch luật sư đoàn, tả oán thư cho ông Bộ Trưởng Tư Pháp (chính phủ Trương Kỳ) tả oán thư vẫn vẫn... Lần này vẫn ngôn "tả oán thư". Cái tiếc, ông Chu Tử đổ tội xuống đầu thợ viết! Đồ tội xuống đầu thợ viết cũng không phải là lần thứ nhất đâu. Hội Đảng chịu chơi đùa bốn anh hai Nguyễn Kiên Giang, những bài báo của Trương Sinh, ông Chu Tử đọc kỹ, gạch xóa lia lia. Khi nghe tin anh hai kiện, ông Chu Tử sợ tóc khói, viết ngay ở trang nhất "vì bìn nhiều việc, anh em lại đưa bài giờ chót nên không biết có bài đã kĩa anh Nguyễn Kiên Giang, mong anh hai bỏ qua. lỗi này hoàn toàn do Trương Sinh". Chính ông Chu Tử bảo Thương Sinh chữ Mỹ, Thương Sinh viết Sóng Sương chữ Mỹ toi bồi, quá đi. Một qua Mỹ tự gọi ông Chu Tử, khề ông ta. Thế là hôm sau, trên Áo Tả Vịt, ông Chu Tử "kể" Trương Sinh chữ Mỹ nhỏ mọn, có tình cách cá nhân và quá đáng! Ông Chu Tử bênh ông Nguyễn Liệu, báo Con Ong đã kích hành động vô pháp luật của Nguyễn Liệu, ông Chu Tử dâng luôn bức hự của Nguyễn Liệu báo Thương Sinh ăn tên của tham nhũng khi ông Chu Tử biết chắc người viết bài từ Nguyễn Liệu ở Con Ong cũng là người khen Nguyễn Liệu ở Sóng tức ký giả Anh Quân!

Ông Chu Tử nhiều đòn vọt lắm. Có điều cái đòn trút tội lên đầu thợ viết của ông nó chứng tỏ ông không dám lãnh trách nhiệm. Và hơi bần. Và những thằng thợ không chịu nổi cái sự hay thì chủ hưởng, dở thì chủ đổ lỗi cho mình.

LÍNH P.R.U. LÀ THỨ

LÍNH GÌ VẬY CÀ

Hai nhật báo Xây Dựng và Tiếng Vang đều đăng bài tường thuật về phái đoàn dân biểu điều tra cái gọi là "vụ Cam Ranh thứ hai" tại Phan Thiết. Theo báo cáo của các ông Hạ, các chiến sĩ bảo vệ tự do dân chủ Mỹ quốc cao cả không có làm trò ăn mày ăn nhặt ở Phan Thiết. Bọn làm trò ăn mày ăn nhặt là lính P.R.U. người Giao Chi ta nhưng lãnh lương Mỹ. Lính P.R.U. kinh lắm cơ. Lính đó được quyền bắt dân lãnh nhất trong khám USAI D (theo báo XD đó). Lính đó cấm không cho dân biểu vào thăm tù nhân. Đến nỗi dân biểu phải nhờ sự can thiệp của chính quyền địa

phương chúng mới... ô kê Sa lem...
Lính PRU Provincial Renseignement unity là thứ lính "ba ti dăng" mới. Bản chất của nó vậy đó. Và người Mỹ đã sai nó trong cuộc chiến tranh ý thức hệ này. Để xem Bộ Quốc Phòng của tưng liêm khiết Nguyễn Văn Võ giải quyết ra sao. Trong khi chờ đợi, ta chờ nên mó dái lính PRU. Nó đá cho thì "chê có nước" "phọc mê bu tích"!

ĐIỀU HẬU TRẦN QUÝ PHONG

VÀ BỒ CU TRẦN NGỌC CHÂU

Nhật báo Quyết Tiến đang làm một phát phỏng vấn vĩ đại về hòa bình hòa biệc. Nà Cầu theo rõi lai rai. Và chú ý tới hai con điều hậu. Một con đen thui cổ trắng. Đó là linh mục Trần Du. Người bình dân đọc Quyết Tiến xong, kêu cha Du là cha... điều hậu. Điều hậu Trần Du chủ trương phải tìm hòa bình trong chiến thắng Cộng Sản. Đó cũng là lập trường của điều hậu công tử Trần Quý Phong. Nhưng Hạ viện mới có một bồ cu phở má, đó là bồ cu Trần Ngọc Châu, nguyên tỉnh trưởng Kiến Hòa — Đà Nẵng — Kiến Hòa. Giusto ông Ngô đình Nhu còn lừng lẩy, Nà Cầu đã được "ăn sáng bằng hoa quả" mí lý ông Châu tại tư thất tỉnh trưởng Ông Châu còn nhớ không? Cái hôm chúng ta đón hực nhằn h tự thanh niên công tđà áy má. Cái đêm ông ứng khẩu đọc hiểu thị cho thanh niên công hòa tình ấy mà nhớ chưa? Nà Cầu đã tặng ông cái biệt hiệu NGƯỜI KẾT LUẬN HƠI NHIỀU vì, mỗi khi ông dọa "đề kết luận" thì ông lại thao thao đề dọa "đề kết luận" thêm nửa nữa, và vẫn vẫn...

Con người ấy, bị rờ, là bồ cu số dách ở hạ viện. Nà Cầu hơi buồn cười. Có lẽ, đã đến lúc những anh ngi ngóng làm nên chuyện hòa bình đi nhé? Vậy điều hậu Trần Quý Phong đừng có mờ bậy. Xả ra cho ông Trần Ngọc Châu đi tìm hòa bình cho dân tộc!

5.7 CHÚC THỊ TRƯỞNG

VỮNG TÀU HÃY CÒN RẼ

Vợ ông Tá nọ rệp rau: «Hiền bà đang vận động chạy chọt cho Đức lang quân của bà được làm Thị Trưởng Vũng-Tàu nếu phải mất đến 5T. Bà cũng OK Đứng rồi, Vũng-Tàu thơm lắm, tuần trước Nà Cầu hứng tình cũng đã du ngoạn 2 ngày đi tắm biển và đã hiểu 1 phần sinh hoạt ở tỉnh này. Nà Cầu xin mách nước: dùm đề ông bà thảo vấn về một cách để dảng và còn lời to là dảng khác.

Chuyện đề ợ: chỉ cần cho mờ sòng bạc và nuôi các em út cho đi khách thường trực với Mèo là ăn to ngay.

BỘ NỘI VỤ SẼ ĐI VỀ Đâu?

Trong khi Đại tướng tổng trưởng đang cố gắng cải thiện đã "mác kê" được vài điểm son như bổ nhiệm quân trưởng theo thứ tự kỳ thi và công khai hóa sự xuất nhập di trú thì... bỗng nhiên có một công chức hạng A từ ngất ngư nghĩa là có hồ sơ bị ngưng chức 6 tháng vì kỷ luật. Ấy thế mà cũng được mần Phó tổng thư ký rồi lại vọt lên mần Phó Đổng lý bộ V.N Ông thợ phó này có nhiều thành tích ở tòa Đại biểu vùng III Chiến thuật làm làm... cho nên khi ra công tác miền Trung đã đi một đường ba hóa chính chồe là hiện nay ở Bộ VN ông phải làm «gần hết» và ông có thể cho thuyên chuyển bất cứ một ai... để gài người cho đề sai báo chẳng?

Chủ nhiệm	NGUYỄN-VĂN-MINH
Chủ bút	THƯƠNG SINH
Ngân phiếu đề tên	NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên	THƯƠNG SINH

In tại nhà in riêng CON ONG 101 Võ Tánh Sg

Hãy tìm mua

ĐI TÀU SUỐT

Phóng sự của THƯƠNG SINH

CON ONG
XUẤT BẢN

ĐỜI MỚI 280 VĨNH VIỄN
SAIGON TỔNG PHÁT HÀNH

Giá 45 tỉ